

РЕШЕНИЕ

№ 5258

гр. София, 08.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 11.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **4400** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е въз основа на Решение № 4422/10.05.2022 г., постановено по адм. д. № 11979/21 г., по описа на Върховния административен съд, VI отд., с което е отменено Решение № 5336/08.09.2021 г., по адм. д. № 193/20 г., по описа на Административен съд София – град и делото е върнато за ново разглеждане на първоинстанционния съд. С отмененото решение е отхвърлена жалбата на Р. Х. Т. чрез адвокат А. Ч. срещу Решение № 1040-21-640/02.12.2019 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на същото лице срещу Разпореждане № 214-00-4723-4 от 21.06.2019 г., на ръководителя по осигуряването за безработица и посоченото разпореждане е потвърдено.

В първоначалната си жалба до съда, жалбоподателят е изложил доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт и потвърждаващото го решение, като издадени при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при неправилно тълкуване и прилагане на материалноправните разпоредби на КСО и подзаконовите нормативни актове по прилагането му. Сочи се като съществено процесуално нарушение на АПК обстоятелството, че жалбоподателят не е бил уведомен за започналото административно производство, съгласно изискването на чл. 26, ал. 1 от АПК и по този начин е бил лишен от възможността да участва в него. В тази връзка счита, че са

нарушени и разпоредбите на чл. 34 и чл. 36 от АПК, принципите на безпристрастност, обективност и равнопоставеност на страните. Счита, че са нарушени разпоредбите на чл. 102, ал. 1 и ал. 2 от АПК във вр. с чл. 99, т. 2 от АПК като производството по възобновяване е образувано извън преклузивните срокове, без за това да е уведомено засегнатото лице. Твърди се, че съдът не е обсъдил целия осигурителен стаж на работника, с оглед изискуемия минимален стаж по чл. 54а от КСО, а в случая жалбоподателят имал такъв при [фирма] – 9 месеца и 24 дни. В тази връзка твърди, че Р. Т. отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО, поради което за него е било налице право на парично обезщетение за безработица /ПОБ/.

При повторното разглеждане на делото процесуалният представител на жалбоподателя моли за отмяна на оспореното разпореждане. Поддържа, че разпореждане за възстановяване на неоснователно платено обезщетение не може да бъде издадено преди да е влязъл в сила акта за отмяна на предходно издадено разпореждане за отпускане на парично обезщетение. Претендира присъждане на разноски по чл. 38 от Закона за адвокатурата.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С. - град, представляван от юрк. П., оспорва жалбата. Излага подробни съображения в депозирана писмена защита. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

По подадено от жалбоподателя заявление, с разпореждане № 214-00-4723-1 от 30.08.2016 г. на основание чл.54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 29.07.2016 г. до 28.01.2017 г. в размер на 14,50лв. дневно.

Във връзка с последващ контрол от органите на ТП на НОИ-С. град, с оглед подадени от [фирма] данни по реда на чл. 5, ал.4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, въз основа на които са изплатени парични обезщетения за безработица, било установено че едноличния собственик и управител на дружеството - С. В. И., е починала на 15.07.2016 г. и в дружеството били извършени проверки от ТД на НАП-С., ИА „Главна инспекция по труда“ (ИАГИТ) и проверка по разходите на Държавното обществено осигуряване /ДОО/ от контролен орган на ТП на НОИ-С. град.

С уведомително писмо вх. № 1029-21-3838#423/10.08.2017 г. на ТД на НАП-С. било установено, че нямало данни за подавани от [фирма] годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО и годишни финансови отчети за 2015 г. и 2016 г. Декларации образец № 1 и образец № 6 с данни относно осигурителния стаж и осигурителния доход на лицата са подавани по електронен път, с КЕП, съгласно Заявление вх. № 2214ИО100284 от 11.01.2016г., подадено преди смъртта на собственика. С последващо писмо от 01.02.2018 г., директорът на ТД на НАП - С. е посочил, че са предприети действия за извършване на проверка по реда на чл. 110, ал. 3 от ДОПК, а с уведомително писмо вх. № 1029-21-3838#481/12.12.2018 г., че към момента на извършване на проверката [фирма], ЕИК:[ЕИК] няма правоприменик и органите по приходите на НАП са в обективна невъзможност за извършване на документална проверка на дружеството и следва изготвяне на уведомление до прокуратурата.

Съгласно писмо вх. № 1029-21-3838#446/04.10.2017 г. на ИА ГИТ се установява, че при извършената проверка наследниците на С. В. И. са декларирали, че „нямат

представа, че тяхната майка е имала фирма“; и не са упълномощавали никого да представлява дружеството.

Резултатите от извършения последващ контрол са обективирани в Констативен протокол № KB-5-21-00532644/05.03.2019 г. Установено било, че по данни от Търговския регистър /ТР/ от 21.07.2015 г. [фирма], се представлявало и управлявало от С. И., която е починала на 15.07.2016 г.; в ТР нямало данни след смъртта на едноличния собственик на дружеството наследниците да са поискали да продължат дейността, съгласно чл. 157, ал. 1 от ТЗ, нито данни за друго правоприемство; от страна на [фирма] имало подадени уведомления по реда на чл. 62, ал. 3 и 5 от КТ след смъртта на собственика (прекратяване на дружеството), като всички трудови договори били прекратени; липсвали данни за подадени и вписани от страна на [фирма] годишни финансови отчети за 2015 г. и 2016 г. и данни за преведени осигурителни вноски за ДОО за времето от 01.01.2016 г. до 31.12.2016г. С оглед установеното от компетентните органи на НАП и ИА ГИТ, и поради невъзможност да бъде извършена проверка на първичните счетоводни документи - ведомостите за заплати, трудови договори, заповеди за прекратяване на трудови правоотношения и други документи за постъпили в [фирма] приходи и извършени разходи, от които да се изясни упражнявана ли е стопанска дейност през 2016 г. и 2017 г. и има ли действително възникнали трудови правоотношения за лицата, за които са подавани данни за сключени респ. прекратени трудови договори с [фирма] преди и след смъртта на собственика на дружеството, респ. възникнало ли е осигурително правоотношение, начислени и изплатени ли са brutните трудови възнаграждения в размерите, в които са подадени данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г., от страна на административният орган било прието, че дружеството не е осъществявало дейност за посочения период по смисъла на Търговския закон, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ, както и, че не се установявали никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството през 2016 г., които да обуславят изплащане на възнаграждения на лицата, за които са подавани данни в регистъра на осигурените лица. Предвид резултатът от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи, са приели, че те не са осигурени лица. Били предприети действия от НОИ за служебно заличаване на данните по чл. 5, ал. 4, т.1 от КСО по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, подадените от дружество [фирма], за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2017 г., в това число и за жалбоподателят.

С разпореждане № 214-00-4723-2 от 06.06.2019 г. на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО е отменено влязлото в сила разпореждане за отпускане на парично обезщетение за безработица, а с разпореждане № 214-00-4723-3 от 06.06.2019 г. е постановен отказ за отпускане на ПОБ на Р. Т. по подаденото на 24.08.2016 г. заявление, с данни за последно правоотношение с [фирма]. С Решение № 1040-21-454/19.06.2020г. на директора на ТД на НОИ С. град е отхвърлена жалбата на Р. Т. срещу горесцитираните

разпореждания за отмяна на влязло в сила разпореждане за отпускане на ПОБ и отказ за отпускане на ПОБ, като с влязло в сила на 15.10.2021г. Решение № 3321/20.05.2021г. на АССГ по адм.д. № 6869/2020г. е отхвърлена жалбата на Р. Т. срещу Решение № 1040-21-454/19.06.2020г. на директора на ТД на НОИ С. град.

На основание чл. 54ж, ал. 3 и във вр. с чл. 114, ал. 1 от КСО с разпореждане № 214-00-4723-4 от 21.06.2019 г., потвърдено с Решение № 1040-21-640/02.12.2019г. на директора на ТД на НОИ С. град, което е предмет на обжалване в настоящото производство, е постановено лицето да възстанови недобросъвестно получено ПОБ за периода от 29.07.2016 г. до 28.01.2017 г. в размер на общо 2 324,31 лв., от които 1 841,50 лв. главница и 482,81 лв. лихва от датата на неоснователно полученото обезщетение до настоящото разпореждане.

В хода на първото първоинстанционното производство, при открито производство по чл. 193 от ГПК е установено, че подписите положени на 13.07.2016г. за работодател в графа №6 и №9, на лист 13 на Трудова книжка № 2, серия Г, № 6361122, издадена на Р. Т., както и подписът положен за „Работодател“ в Заповед № 43 от 29.07.2016г. за прекратяване на трудовото правоотношение не са положени от С. В. И.. В хода на това производство е разпитано като свидетел – длъжностно лице – старши инспектор по осигуряването, извършило проверка на разходите по ДОО на [фирма] и съставило констативния протокол от 05.03.2019г.

В хода на новото разглеждане на делото са събрани доказателства, удостоверяващи периода от време, извън заличените 16 дни при последния работодател, за който Р. Т. има внесени или дължими осигурителни вноски, както и доказателства удостоверяващи датата на влизане в сила на разпореждания № 214-00-4723-2 от 06.06.2019 г. и № 214-00-4723-3 от 06.06.2019 г. В тази връзка е представено влязло в сила на 15.10.2021г. съдебно решение № 3321/20.05.2021г. на АССГ по адм.д. № 6869/2020г., с което е отхвърлена жалбата срещу решението на директора на ТД на НОИ С. град, с което са потвърдени посочените разпореждания.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "д" КСО разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4, и за прихващане по чл. 114, ал. 5 се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени фактическите и правни основания за издаването им. Не са допуснати нарушения в производството по издаването им и съдът не открива основания за нищожност на актовете, предмет на съдебен контрол. Съдът приема, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени от материално

компетентни органи в кръга на правомощията им.

Съгласно дадените от касационната инстанция указания, съдът дължи произнасяне относно материалната законосъобразност на решението досежно изпълнени ли са условията на чл. 54а, ал. 1 и ал. 4 – 6 от КСО за жалбоподателя, с оглед законосъобразното упражняване на правото на ПОБ за периода от 29.07.2016 г. до 28.01.2017 г., доколкото заличаването на данните при последния работодател за периода 13.07.2016г. – 28.07.2016г., като осигурено лице, не изключва правото му по чл. 54а от КСО и не води до извод за недобросъвестно упражнено право на ПОБ, ако лицето е изпълнявало условията на посочената разпоредба. В тази връзка съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 54а, ал. 1 КСО , в редакция за процесния период, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

В конкретния казус от осигурителния стаж на жалбоподателя са заличени 16 дни при осигурителя [фирма], като видно от представената по делото справка от НОИ за подадени за Р. Т. данни към 22.06.2022г. в периода януари 2015г.- юни 2016г. /лист 16/, както и от приложен служебно изготвен опис от специалист ПОБ в ТП на НОИ С. /лист 76/, жалбоподателят е придобил осигурителен стаж с продължителност 9 месеца и 24 дни при осигурител [фирма], с което условието по чл. 54а, ал. 1 КСО следва да се приеме, че е изпълнено. По делото не са налице данни за наличието на отрицателните предпоставки по т. 2 и по т. 3 на чл. 54а, ал. 1 от КСО.

Разпоредбата на чл. 54а, ал. 3 от КСО предвижда, че паричното обезщетение за безработица се отпуска въз основа на заявление до териториалното поделение на Националния осигурителен институт подадено по електронен път с квалифициран електронен подпис или с персонален идентификационен код в Националния осигурителен институт, или на хартиен носител в съответната дирекция "Бюро по труда". Според ал. 4 на същата разпоредба паричното обезщетение за безработица се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако: 1. заявлението по ал. 3 е подадено в тримесечен срок от тази дата; 2. лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата. От цитираната разпоредба е видно, че за да започне изплащането на обезщетението от датата на последното прекратяване на осигуряването трябва също така да са налице кумулативно предпоставките по т. 1 и т. 2, а именно заявлението да е по дадено в тримесечен срок от датата на прекратяване на осигуряването, както и лицето да се е регистрирало в Агенцията по заетостта в срок от 7 работни дни.

От доказателствата по делото се установява, че заявлението по чл. 54а, ал. 3 от КСО е подадено на 24.08.2016г., като в случая дори да се приеме, че е изпълнено условието по чл. 54а, ал. 4, т. 1 от КСО /датата

на последното прекратяване на осигуряването при [фирма] е 28.06.2016г./, то липсват доказателства за изпълнението на условието по т. 2 на ал. 4, както и т.1 на ал.1 на чл. 54а от КСО. Не са налице данни за подадени от Р. Т. заявления- декларация за регистрация в Агенция по заетостта. От данните по делото се установява, че Р. Т. е придобил осигурителен стаж от 3 години и един месец и 9 дни при работодател [фирма] за периода от 15.12.2007г. до 01.02.2011г. и 9 месеца при същия работодател от 01.02.2011г. до 01.11.2011г., като през релевантния за случая период от 04.09.2015г. до 28.06.2016г. придобития осигурителен стаж е 9 месеца и 24 дни при [фирма] /лист 76 от делото/. След прекратяване на трудовото му правоотношение с последния посочен работодател не се установява жалбоподателят да се е регистрирал в дирекция „Бюро по труда“. Следователно не са налице кумулативно предвидени изискванията на чл. 54а, ал. 1, и ал. 4-6 от КСО, за да се приеме, че законосъобразно е упражнено правото на ПОБ за периода от 29.07.2016 г. до 28.01.2017 г. По делото не е представен акт за прекратяване с [фирма], като същевременно не може да се приеме, че заповед за прекратяване № 43/29/07/2016 г. на трудовия договор с [фирма] е породила правните последици, които законът свързва с прекратяването, доколкото последната се явява неистински документ, съгласно приетото заключение на вещното лице по изготвената съдебно-графологична експертиза, както и са заличените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО при този последен работодател. Следва да бъде отбелязано също така, че в хода на предходното първоинстанционно производство жалбоподателят е бил призован да даде обяснения относно подписването на трудовия му договор с [фирма] и заповедта за прекратяване, както и за оформяне на трудовата му книжка, но не се е явил и не е дал такива, без да сочи уважителни за това причини. Тези документи са посочени от него, в заявлението за отпускане на спорното парично обезщетение по чл. 54а, ал. 3 от КСО и въз основа на същите с отмененото в следствие разпореждане е било отпуснато спорното ПОБ. Всички изброени обстоятелства са от значение за разрешаване на спора за недобросъвестност на получилото осигурителни плащания лице в хипотезата на чл. 114, ал. 1 от КСО, посочена като правно основание за възстановяване на сумите за ПОБ. По делото е представено влязло в сила съдебно решение № 3321/20.05.2021г. на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на Р. Т. срещу решението на директора на НОИ, потвърждаващо разпорежданията за отмяна на влязлото в сила разпореждане за отпускане на ПОБ и за отказ да се отпусне ПОБ. В този смисъл следва да се приеме, че е налице влязъл в сила акт, с който е отменено разпореждане № 214-00-4723-1/30.08.2016г. за отпускане на ПОБ по чл. 54а ат КСО. В случая, разпореждането за отмяна по чл. 54ж, ал. 2 КСО е издадено на

06.06.2019г, а това за възстановяване по ал. 3 на същата разпоредба на 21.06.2019г., поради което неоснователно е твърдението на процесуалния представител на жалбоподателя, че актовете са издадени в един и същи ден.

Предвид гореизложеното съдът намира, че не са били налице материалноправните предпоставки по чл. 54а от КСО за жалбоподателя и оспореното решение е законосъобразно. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и с оглед своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 450 лева за три съдебни инстанции.

Водим от горното, Административен съд София град, III отделение, 17 –ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Х. Т. срещу Решение № 1040-21-640/02.12.2019г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата срещу Разпореждане № 214-00-4723-4 от 21.06.2019г., на ръководителя по осигуряването за безработица и същото е потвърдено.

ОСЪЖДА Р. Х. Т., ЕГН [ЕГН] да заплати на Националния осигурителен институт направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер общо на 450 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено.

СЪДИЯ: